

Mentőangyalok - Vihar lovagjai

Öt éves lehettem s szigorú, de melegszívű apácák által vezetett óvodába jártam. Egy szép nyári nap kirándultunk a közelben levő nagy állami erdő szélére a természetet megismerni, földiepret szedni. Vígan mászkáltam egyik helyről a másikra s már majdnem teleszedtem kis kosaramat az illatos, édes eperrel, mikor feltűnt, hogy senki sincs már körülöttem. Valahogy betévedtem az erdő sűrűjébe. Elkezdtem kiabálni, de senki sem válaszolt. Az erdő óriási volt, s állítólag farkasok is éltek benne. Ahogy telt az idő, egyre beljebb kerültem s már kiabálni sem volt erőm, csak keservesen sírtam. Közben egyre sötétedett is, s nagy viharfelhők kezdek gomolyogni az égen. Elfáradtam. Lábam már nem bírta a járást. Leültem egy nagy fa alá és sirdogáltam. A sötétedő erdőben a farkasok villogó szemét láttam rám leselkedni minden bokorból. Egyszerre csak a szapora villámlás két csendőrnek a sziluettjét világította meg, akik mint egy látomás, feltornyosultak előttem. Csendőrrjárőrök voltak; meghallották a sírásomat az égzengés ellenére. Csodálatos érzés volt a biztonságot sugárzó két mosolygó arcot látni a tollas kalap alatt. Az egyik csendőr felvett a hátára, mert már járni sem volt erőm s majdnem egy órán át gyalogolva elértük a falu szélét. Mínta csak erre várt volna a természet, óriási vihar tört ki, fákat döntve zengett az ég, villámlott szinte megállás nélkül. Édesanyám már halálos aggodalommal várt s el lehet képzelni a nagy örömet és a csendőrök iránt érzett hálánkat. Milyen szerencsés voltam, hogy a csendőrrjárőr nem kényelmes utakon járt, hanem hóban, sárban, vadonban, erdőben, távol meleg szobáktól, amerre a kötlelesség vitte őket, minden nehézséggel, szenvedéssel szembenézve. Ha nem így lett volna, csak a holttestemet találta volna meg a falu népe a nagy vihar után. Azóta a csendőrök mindig úgy éltek az emlékeztemben, mint mentőangyalok – a vihar lovagjai.

Floridai Bajtársi Híradó

2. szám, 1996

Kocsor Sándor